

๑๕๗

แม่สื่อ พ่อมั่ว ๑ คู่รักกอลาบ

— 明媒善娶 —

เบ้งซานเซิง 梦三生
เขียน

DAAL

แปล

๑๕๑๔ คือรากรักแล้วรัก

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีคุณผู้อ่านที่น่ารักของสำนักพิมพ์อรุณทุกท่านค่ะ วันนี้
อรุณมีเรื่องราวสุดใสสนุกสนานเรื่องใหม่มาฝาก ซึ่งก็คือ *แม่สื่อจอมวุ่น*
ลุ่มรักอลวน ที่อยู่ในมือของท่านตอนนี้แน่นอนค่ะ เรื่องนี้มีทั้งหมด
4 เล่มจบ ออกพร้อมกันทั้ง 4 เล่ม รับรองว่าได้อ่านต่อเนื่องจุใจ ไม่มี
ล่าช้าให้อารมณ์ค้างคาแน่นอนค่ะ

เรื่องนี้เป็นเรื่องของ 'ซือผาเคอ' นางเอกของเรา ซึ่งมุ่งมั่นจะเป็น
แม่สื่อมืออาชีพให้ได้ และนางก็ได้เจอเข้ากับ 'วัตถุติบ' ชันดี ชื่อ 'ลู๋ฉือ'
ซึ่งเป็นบัณฑิตหนุ่มรูปงาม ความรู้ดี เก่งกาจสารพัด แต่งานนี้กลับ
ไม่ง่ายอย่างที่คิด หลังจากนางพยายามจับคู่เข้ากับแทบจะทุกตระกูลที่มี
หญิงสาวดี ๆ เหมาะสมในตำบล ก็ยังไม่สำเร็จสักที เล่นเอาซือผาเคอ
แสนจะท้อใจ

ตอนอ่านต้นฉบับเรื่องนี้ เฟลีนมากค่ะ อ่านเรื่อย ๆ แป๊บเดียว
จบเล่มเสียแล้ว หลายตอนช่างน่าต้องหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ คนเขียน
หยอดมุกโปะโปะในเรื่องได้จังหวะดีมาก

หวังว่าทุกท่านจะชื่นชอบนิยายเรื่องนี้ และตกหลุมรักตัวละคร
หลายๆ ตัวเหมือนกับเรานะคะ

อรุณ

1

ยามอาทิตย์อัสดง ลู่อึ่งจูงลาตัวหนึ่งย่างเข้าตำบลงหลัว แสง
สุดท้ายของดวงอาทิตย์ตรงชั้นขอบฟ้าเป็นสีทองเรืองรอง ไม่ไกลกันนั้น
มีครอบครัวหนึ่งกำลังจัดงานมงคล เสียงจุดประทัดดังปะปนไปด้วย
เสียงผู้คนที่กำลังโห่ร้อง ชวนให้บรรยากาศดูคึกคักครื้นเครง

นั่นช่างเป็นสัญญาณที่ดี

ขณะที่ลู่อึ่งกำลังคิดอะไรบางอย่าง จู่ๆกลับมีกลิ่นหอมลอยมา
จากด้านหลัง มีใครบางคนเดินชนเขา

“ขอโทษที ขอทางหน่อย ขอทางหน่อย” หญิงสาวรูปร่าง
เพรียวบาง สวมกระโปรงสีแดงเข้ม เดินผ่านเขาไปอย่างรวดเร็วโดย
ไม่เหลียวกลับมามอง

ท่าทางรีบร้อนเช่นนั้น คงมุ่งหน้าไปหาครอบครัวที่กำลังจัด
งานมงคลซึ่งอยู่ไม่ไกลเป็นแน่ ด้วยลู่อึ่งเพิ่งลงจากเขา อีกทั้งยังรู้สึก
เบื่อหน่าย จึงจูงลาเดินตามนางไปโดยไม่รู้ตัว

เวลานี้เกี้ยวเจ้าสาวเพิ่งถูกวางลงพื้น เด็กๆท่าทางซุกซนกลุ่มใหญ่

กรูกันเข้าไปล้อมหน้าเกี้ยวส่งเสียงเจื้อยแจ้วแสดงความยินดีเพื่อขอชองงานมงคล เจ้าบ่าวถูกล้อมไว้อย่างแน่นหนาจนไม่สามารถยับไปทีได้ ได้ยังดีที่แม่สื่อเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์เช่นนี้เอาไว้แล้ว รีบสั่งให้บ่าวรับใช้โปรยเหรียญทองแดง

“เร็วเข้า อย่าได้ทำให้เสียฤกษ์มงคล”

ด้วยความช่วยเหลือของแม่สื่อทำให้เจ้าบ่าวหลบออกมาได้ง่ายขึ้น ขณะเตรียมตัวตะบะประตูเกี้ยวเจ้าสาว จับพลันตัวเขากลับชะงักไปคล้ายสัมผัสได้ถึงแรงอาฆาตจากด้านหลัง เขาค่อยๆ หันหน้ากลับมา พลันประสาธน์สายตาเข้ากับดวงตาคู่หนึ่งที่เต็มไปด้วยความโกรธเคือง... หากสายตาสามารถทำร้ายคนได้ ช่วงเวลานี้เขาคงจะล้มลงอย่างเจ็บปวดแสนสาหัส

“งู้อี้จื้อ! เจ้าและข้ารักใคร่เติบโตมาด้วยกัน เจ้าช่างกล้าทำกับข้าได้ลงคอ!” หญิงสาวผู้นั้นวิ่งไปด้านหน้าอย่างโมโหโหส มือทั้งสองเท้าสะเอว กล่าวด้วยน้ำเสียงเดือดดาล

เหล่าเพื่อนบ้านและแขกเหรื่อซึ่งอยู่ในบริเวณโดยรอบต่างชะงักเสียงที่เคยครื้นเครงกลายเป็นเงียบกริบในทันใด ท่าทางของเจ้าบ่าวซึ่งถูกเรียกว่างู้อี้จื้อเต็มไปด้วยความสับสน เขาเงยไปครู่หนึ่ง

“อาเคอ วันนี้เป็นวันมงคลของข้า เจ้าอย่าได้ทำให้เสียเรื่อง...”

“เจ้า...เจ้ายังจะกล้าพูดว่าข้าทำให้เสียเรื่องนั้นหรือ เจ้าอยากแต่งงานเหตุใดจึงไม่บอกข้า ไหนเจ้าสัญญากับข้าว่า...” ดวงตาสีดำลับของหญิงสาวผู้นั้นเบิกกว้าง ความโกรธเคืองถึงที่สุดทำให้น้ำตารินไหล

“แม่นางซื่อ เจ้าอย่าได้สร้างปัญหา มีเรื่องอันใดค่อยกลับไปพูดคุยกันเถิด” แม่สื่อซึ่งอยู่ด้านข้างรีบเข้ามาไกลเกลียด้วยรอยยิ้ม

“ค่อยกลับไปพูดคุยกัน? หากกลับไปเขาก็แต่งงานอย่างเสร็จสิ้น

สมบูรณ์ เช่นนั้นข้าจะพูดอันใดได้อีก!” แม่นางชื่อผู้นี้จึงขมึงมาทางแม่สื่อด้วยความโกรธ

คำพูดนั้นของนางทำให้แม่สื่อพูดไม่ออก ด้วยเหตุนี้จึงเลิกสนใจนาง เพียงหันไปทางเจ้าบ่าว “คุณชายจู่ ได้เวลามงคลแล้ว อย่าได้ทำให้เสียฤกษ์เป็นอันขาด เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญของชีวิตท่าน หากมีสิ่งใดผิดพลาด สิ่งที่เป็นบิดามารดาท่านไว้วางใจให้หญิงชราเช่นข้าดูแลคงสูญเปล่า อย่าได้ทำร้ายความรักของบิดามารดาที่มีต่อบุตรชายเลยนะเจ้าคะ”

เจ้าบ่าวได้ยินดังนั้น แวตาพลันเต็มเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่น เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบากับแม่นางชื่อผู้นั้น “หยุดก่อนเรื่องเสียทีหลังจากนี้เจ้ากับข้าค่อยคุยกัน” จากนั้นจึงหันหลังกลับไปทางเกี้ยวเจ้าสาว เพื่อตะเประตูเกี้ยวเจ้าสาวอีกครั้ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ หญิงสาวผู้นั้นจึงเอื้อมมือออกไปคว้าเขาไว้ด้วยความโกรธ

แขนเสื้อของเจ้าบ่าวถูกดึงรั้งไว้ ทว่าเขากลับสะบัดมือนางออกไปโดยไม่แม้แต่จะเหลียวกลับมามอง พลันก้าวไปข้างหน้าจนถึงเกี้ยวเจ้าสาว จากนั้นจึงตะเประตูเกี้ยว

ดังต้องการจะให้การกระทำอันเด็ดขาดเป็นการพิสูจน์ถึงความแน่วแน่ของเขาในเวลานี้ เร็วแรงที่ใช้จึงใช้อย่างเต็มที่ ทำให้หญิงสาวผู้นั้นถูกสะบัดจนกระเด็นออกมา

ลู่อือซึ่งเดินตามนางมาตลอดทาง เมื่อเห็นดังนั้นจึงก้าวเข้าไปข้างหน้า คว้าตัวนางได้ทันท่วงที มีอู๊สถึงความนุ่มนวล จมูกได้กลิ่นหอมอ่อนๆ เขาประคองตัวนางเอาไว้ เมื่ออีกฝ่ายเริ่มมีท่าทีกระอักกระอ่วน จึงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง “ขอโทษที่ล่วงเกินแม่นาง”

คล้ายหญิงสาวไม่ได้ยิน นางยังคงจ้องเหมิงไปทางเจ้าบ่าว ทว่าเจ้าบ่าวผู้นั้นกลับหลบสายตาางดังคนใจดำอำมหิต ไม่กล้าแม้แต่จะหันกลับมามองนางสักครั้ง

เสียงดนตรีดังขึ้น บรรยากาศอันน่าอึดอัดเมื่อครู่กลับมาคึกคักขึ้นอีกครั้ง

นางยืนอยู่ไม่ไกลจากตรงนั้น มองเจ้าบ่าวที่กำลังช่วยเจ้าสาวซึ่งสวมผ้าคลุมหน้าสีแดงลงจากเกี้ยว มองพวกเขาทั้งคู่เดินตรงไปยังบ้านตระกูลฉู่ซึ่งประดับประดาไปด้วยผ้าและโคมไฟหลากสีลั่น... ในแววตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะยอมละสายตาเตรียมหันหลังกลับด้วยความผิดหวัง ทว่าเพียงก้าวเท้า ลายลมหนาวซึ่งปะทะเข้ามาอย่างแรงก็ทำเอานางซึ่งไร้เสื้อแรงอยู่แล้วแทบจะทรุดลงกับพื้น

ยังดีที่มีคนด้านข้างยื่นมือมาช่วยประคองนางไว้ ด้วยความช่วยเหลือจากมือคู่นั้นทำให้นางยืนได้อย่างมั่นคง ขณะเงยหน้าขึ้นเพื่อกล่าวขอบคุณ รูปร่างหน้าตาของคนตรงหน้ากลับทำให้ต้องนิ่งอึ้งไปครู่ใหญ่ นางเคยคิดว่าเธอเธอเสีย นูตรชายเจ้าของร้านขนมมงคลแห่งตระกูลเฮ่อเป็นคนที่รูปร่างที่สุดในตำบลหงหลัว อาจกล่าวได้ว่าใบหน้าดั่งหยกประดับกวน¹ แต่มาบัดนี้เพิ่งได้รู้ว่าตนช่างหูตาคับแคบยิ่งนัก

คนรูปร่างมออย่างคนตรงหน้าต่างหากจึงคู่ควรกับคำกล่าวที่ว่าหาได้ยากยิ่ง

“คุณชายเพิ่งมาตำบลหงหลัวครั้งแรกใช่หรือไม่” นางมองเขาด้วย

¹ เครื่องครอบมวยผมของบุรุษสมัยโบราณ ซึ่งอาจมีการประดับประดาด้วยสิ่งต่างๆ เช่น หยก

สายตาว่างเปล่า โพล่งถามออกไปอย่างไม่คิด

ลู่อื่นนี่ไปเพียงครู่ “เหตุใดจึงคิดเช่นนั้น”

“หากคุณชายไม่ได้มาตำบลงหลัวเป็นครั้งแรก ข้าย่อมต้องรู้ว่า มีคุณชายรูปงามเช่นท่านอยู่ในตำบลงหลัว” นางพุดราวกับกำลังยืนยัน ว่าคำพูดของตนเองถูกต้อง อีกทั้งยังพยักหน้าด้วยท่าทีจริงจัง

ลู่อื่นกระแอมกระไอออกมาเบาๆ เพราะประหม่ากับคำพูด ตรงไปตรงมาของนาง

“ใช่ วันนี้ข้าเพิ่งมาถึงตำบลงหลัว”

“เช่นนั้นคุณชายเตรียมจะไปพักอยู่ที่ใดของตำบลงหลัว หรือ เพียงแค่ผ่านทางมา” นางกะพริบตา ก่อนจะเอ่ยถาม

ไม่รู้ด้วยสาเหตุอันใด แต่ลู่อื่นสัมผัสได้ถึงความคาดหวังอัน แรงกล้าจากแววตาดำลึบคู่้นอย่างประหลาด

“อืม...คงจะอยู่ที่นี้อีกสักพัก”

“ดีเลย!” ดวงตาของนางเป็นประกาย รีบกล่าวด้วยความยินดี “ขอทราบชื่อของคุณชายได้หรือไม่”

“...ข้าลู่อื่น”

ความคาดหวังอันน่าประหลาดเมื่อครู่ ไม่น่าใช่เรื่องที่รู้สึกไปเอง เสียแล้ว

ลู่อื่นไม่ค่อยเข้าใจว่านางยินดีเรื่องใดกัน ทั้งที่เมื่อครู่ยังเต็มไปด้วยความเศร้าโศกเสียใจ

“อิจฉานุรุชรูปงามดังหยกเจียรระโนบนโลกา สวรรค์เมตตา ประทานสดริงมณฑลล้ำเคียงกาย² หากคุณชายลู่คิดอยากแต่งงาน

² ส่วนหนึ่งจากบทกวี «定风波·南海归赠王定国侍人寓娘» ที่ประพันธ์โดยซูซื่อ หรือที่รู้จักกันในนามซูตงโผ เป็นยอดกวีแห่งสมัยซ่ง

ไปหาข้าได้ที่บ้านตระกูลซือตรงถนนด้านตะวันออกนะ!” นางกล่าวอย่างมีไมตรี ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มสดใส

หา...หานาง?

หากเขาอยากแต่งงาน ต้องตามหานางด้วยเหตุใด

ลู่อือดวงตาเบิกกว้าง ปล่ยมือที่ประคองนางไว้อย่างไม่รู้ตัว พลันก้าวถอยหลังออกมา นี่ นี่ นี่...นี่เป็นเพียงการพบกันครั้งแรก หรือบัดนี้หญิงสาวที่อยู่ในเมืองมีอิสระกันถึงเพียงนี้

เมื่อลู่อือปล่ยมือ หญิงสาวผู้นั้นจึงร้อง “อ๊อย” ไม่มีมือคู่ไหนคอยประคองนางจึงล้มลงทันที

ครั้นเห็นว่าใบหน้าเหยเกของนางมิใช่เรื่องโกหก ลู่อือจึงรีบประคองนางขึ้นอีกครั้ง “เป็นอย่างไร เท้าแพลงหรือไม่”

นางพยักหน้าอย่างเจ็บปวด “จะอย่างไรดี ข้าแอบหนีออกมา เค้ายังมาแพลงเช่นนี้อีก หากกลับไป查查จนพี่ชายทั้งสามรู้เรื่องเข้า... จะต้องแย่มากแน่”

พี่ชายทั้งสาม...

ลู่อือก็มีพี่ชายอยู่หนึ่งคน ทว่าแม้มีบิดาคนเดียวกันแต่ต่างมารดา จึงไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก จากท่าทางของนาง ในครอบครัวมีพี่ชายถึงสามคน พี่ชายคงไม่ได้ดีต่อนางเท่าใด อย่างไรก็ตามเสียครอบครัวส่วนใหญ่ มักเห็นบุตรชายสำคัญกว่าบุตรสาว ยิ่งนางซึ่งมีพี่ชายถึงสามคนย่อมต้องมีชีวิตอย่างยากลำบาก

ลู่อือล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง แม่ไมตรีอันน่าประหลาดของหญิงสาวตรงหน้าจะทำให้เขาวางตัวไม่ถูก แต่...เคยมีคำกล่าวไว้ว่าทำดีต้องทำให้ถึงที่สุด ยิ่งในสถานการณ์เช่นนี้...นางกำลังเศร้าโศกเสียใจ หากทิ้งนางไว้ตามลำพังที่นี่ คงจะเป็นการใจร้ายเกินไป

“หากแม่นางไม่ว่าอะไร...ข้าจะเป็นคนไปส่งเจ้าเอง”

นางได้แต่ท้อตาปริบๆ เพิ่งสังเกตเห็นว่าข้างกายของคุณชายลู่ผู้นี้ มีลาตัวอยู่ตัวหนึ่ง...

“คุณชายลู่ช่างเป็นคนดีมีน้ำใจ เพิ่งพบเจอกันเพียงไม่นานยังมีใจคิดช่วยเหลือ นอกจากจิตใจดีแล้ว รูปร่างหน้าตาก็หล่อเหลา... ที่แท้ความสง่างามล้วนส่งผลมาจากภายในจิตใจ” แม่นางชื่อนั่งบนลาดำตัวน้อย ใบหน้าเล็กเต็มไปด้วยความซาบซึ้งใจ “แสดงว่าบนโลกใบนี้ยังมีคนดี ต่างจากเจ้าสารเลวฉู่อี้จื่อ! แม้มีความสัมพันธ์เติบโตด้วยกัน อีกทั้งเขายังเคยให้คำมั่นว่าหากแต่งงานจะให้ข้าเป็นแม่สื่อให้เขา แต่เมื่อครู่ท่านก็เห็น เขาผิดคำพูด! ยังจะกลับมาฉกข้าอีก!” กล่าวพลางความโกรธของนางก็ปะทุขึ้นอีกครั้ง

ลู่จื่อไต้ยินเช่นนั้น พลันสะดุดเข้ากับคำพูดหนึ่ง ที่แท้ความจริงที่นางไปก่อความวุ่นวายในงานมงคลก็คือ...

“แม่...แม่สื่อ?”

เขาพลันนึกถึงประโยคหนึ่งของนางก่อนหน้านี้ “หากคุณชายลู่คิดอยากแต่งงาน ไปหาข้าได้ที่บ้านตระกูลซือตรงถนนด้านตะวันออกนะ!” ทันใดนั้นจึงรู้ตัวว่าตนได้เข้าใจบางอย่างผิดไปเสียแล้ว

“จริงสิ ข้ายังไม่ได้แนะนำตัวกับท่านเลย” หญิงสาวผู้นั้นมองเขาด้วยรอยยิ้ม เอียงศีรษะพลางแนะนำตนเอง “ข้าชื่อซือฝาคะ³ เป็นแม่สื่อ”

ซือฝาคะ ชื่อเช่นนี้ราวกับหลุดออกมาจากบทกวี...จะตัดไม้ได้เยี่ยงไร หากไม่มีขวาน จะแต่งงานได้เยี่ยงไร หากไม่จับคู่

³ เป็นคำอุปมาในบทกลอน หมายถึง แม่สื่อ

จากชื่อย่อมู่รู้ได้ทันทีว่า หญิงสาวผู้นี้มีความปรารถนาอยากเป็นแม่สื่อ

ลู่หนือเริ่มทำอันใดไม่ถูก

“คุณชายลู่เป็นคนที่ไม่ดีหรือ” ซื่อฝาคะเอ๋ยถาม ดวงตาคู้งามกลอกไปมา

คำถามนี้ทำเอาลู่หนือหลังชนฝา มองไปทางหญิงสาวซึ่งนั่งอยู่บนหลังลาโดยไม่รู้ตัว สบเข้ากับดวงตากลมโตคู่หนึ่งที่เต็มไปด้วยความอยาก رؤ้อยากเห็น เขากระแอมกระไวก่อนจะละสายตา “ข้าเป็นคนหลานใจว่”

“หลานใจว่...ก็ไม่ไกลจากที่นั่นะสิ” ซื่อฝาคะกล่าวด้วยรอยยิ้ม “คุณชายลู่คิดจะอยู่ที่ตำบลงหลัวนานเท่าใด”

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวซักไซ้ไล่เลียงเสียละเอียด ลู่หนือจึงคิดใคร่ครวญ หากเขาต้องการอยู่ที่ตำบลงหลัวเป็นการชั่วคราว อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องเผชิญกับคำถามเช่นนี้ จำเป็นต้องมีข้ออ้างสักอย่างหนึ่ง เพียงแต่เขาไม่ได้คาดคิดว่าเพียงก้าวเท้าเข้ามาในตำบลงหลัวจะเจอคำถามเช่นนี้ทันที อีกทั้งยังมาจากหญิงสาวผู้หนึ่ง...

“กล่าวอย่างไม่ปิดบัง ข้าร่อนเร่พเนจรเพื่อเรียนรู้โลกกว้าง เมื่อเดินทางมาถึงตำบลงหลัวเห็นผู้คนโดดเด่นสะดุดตาจึงคิดอยากอยู่ต่ออีกสักพัก ข้าสุดคงออกไปจากที่นี่ก่อนการสอบชีวเหวย⁴”

“ตายจริง ที่แท้คุณชายลู่ก็เป็นถึงชีวไฉ⁵ ได้โปรดอย่าให้ข้าด้วย” เมื่อได้ยินเขาพูดถึงการสอบชีวเหวย รอยยิ้มของซื่อฝาคะก็หายดื้อ

⁴ แปลตรงตัวได้ว่า การสอบในช่วงฤดูใบไม้ร่วง เป็นการสอบเคอจวี่ในระดับภูมิภาค (มณฑล) ด้วยการสอบระดับนี้มักจัดในช่วงเดือนแปด ซึ่งอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงจึงเรียกว่า ชิวเหวย (秋闈)

ขึ้นเรื่อย ๆ

ชีวไฉเป็นที่นิยมเป็นอย่างมาก จู้อี้จื๊อก็คือชีวไฉเช่นกัน หลังจากได้เป็นชีวไฉ อาจารย์ในสำนักของเขาถึงกับหมั่นหมายบุตรสาวของตนเองให้เขา นี่เป็นหลักฐานที่ชัดเจนที่สุด

อายุน้อย รูปร่างหน้าตาดี อีกทั้งอนาคตไกล ซื่อผ่าเคอมองลู่อือด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความปลาบปลื้มใจ

ทว่าลู่อือกลับตัวสั่นเข็ม เริ่มรู้สึกถึงไอหนาวเย็นเยือก

“จริงสิ ในเมื่อคุณชายลู่อือเป็นคนหลานโจว เคยได้ยินเรื่องเขาเขียนหยาหรือไม่” ซื่อผ่าเคอเอ่ยถามด้วยความสงสัย

ลู่อือชะงักไป ก่อนกล่าวราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น “เคยได้ยินมาบ้าง เหตุใดแม่นางถึงได้ถามเรื่องนี้”

“พ่อข้าเคยเล่าให้ฟังว่าในหมู่บ้านเพยฉยง บนเขาเขียนหยา ผู้นำหมู่บ้านจะออกปล้นคนรวยเพื่อช่วยคนจน บุญคุณต้องทดแทน แค่นี้ต้องชำระ บางคนมีทั้งที่ดินและเงินทอง อยู่อย่างสุขสบาย ท่านพ่อของข้าจึงอยากไปอยู่ที่นั่นบ้าง” ขณะซื่อผ่าเคอกล่าวถึงเรื่องนี้ ใบหน้าเต็มไปด้วยความคาดหวัง

⁵ ระบบการสอบเข้ารับราชการของจีน หรือการสอบเคอจวี (科舉) ประกอบด้วย การสอบทั้งหมดสามรอบ ดังนี้

1. การสอบคัดเลือกกระดับท้องถิ่น ผู้ที่สอบผ่านรอบนี้จะได้คุณวุฒิระดับเรียกว่า “ชีวไฉ” (秀才) การสอบรอบนี้จึงเรียกอีกอย่างว่า “การสอบชีวไฉ”

2. การสอบคัดเลือกกระดับภูมิภาค (มณฑล) ผู้มีสิทธิ์เข้าสอบระดับนี้จะต้องได้คุณวุฒิชีวไฉก่อน ผู้สอบผ่านขั้นนี้จะได้คุณวุฒิ “จวีเหริน” (舉人) การสอบรอบนี้จึงเรียกอีกอย่างว่า “การสอบจวีเหริน” หรือเรียกอีกอย่างว่า “การสอบจงจวี”

3. การสอบรอบสุดท้าย ผู้สอบผ่านรอบนี้จะได้รับการขึ้นบัญชีเพื่อรอการเรียกบรรจุเข้ารับราชการ และได้คุณวุฒิที่เรียกว่า “จิ้นซื่อ” (進士) การสอบรอบนี้จึงเรียกอีกอย่างว่า “การสอบจิ้นซื่อ”

บิดาของแม่นางซื้อต้องการสอนสิ่งใดกับบุตรสาวกันแน่! ลูฉื่อ กระตุกมุขปาก

ยังดีที่ซื้อผาเคอเพียงทอดถอนใจ ยอมปล่อยผ่านเรื่องนี้ไป ก่อนจะเอ่ยถามอีกครั้ง “คุณชายลู่อึงเพิ่งมาตำบลงหลัวเป็นครั้งแรก ได้หาที่พักเอาไว้แล้วหรือไม่ พ่อข้าพจะเป็นที่รู้จักในตำบลงหลัว อยู่บ้าง หากต้องการความช่วยเหลือไม่ว่าเรื่องใด ขอเพียงท่านเอ่ยปาก”

“ขอบคุณในความหวังดีของแม่นาง แต่อย่าดีกว่า...”

“ไม่ต้องเกรงใจ วันนี้ท่านช่วยข้าไว้ ยิ่งกว่านั้น จากนั้นไปเรา จะเป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน อย่างไรก็ควรช่วยเหลือกัน”

“ไม่...ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น...”

ขณะลูฉื่อกำลังปวดหัวกับโมตรี้จิตที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ทันใดนั้น กลับมีเสียงคล้ายงานรีนเรียดดังแว่วมาแต่ไกล เขาจึงรีบเปลี่ยนเรื่องทันที “นั่น...เสียงอะไร”

ซื้อผาเคอเสียหู่ฟังอย่างตั้งใจ ดูเหมือนว่าจะเป็นเสียงเครื่องดนตรี ที่ดังผ่านสายลม เคล้าไปด้วยเสียงหัวเราะและเสียงโห่ร้องด้วยความ ยินดี แค่มองดูก็รู้สึกถึงความคึกคัก จนอดไม่ได้ที่จะทำให้เกิดความสนใจ อยากตามไปดูให้รู้แน่ชัด “เสียงนั้นคล้ายมาจากร้านขนมมงคลของ ตระกูลเฮ่อ อืม...บางทีอาจเป็นกลยุทธ์บางอย่างของร้านขนมมงคลเพื่อ ดึงดูดลูกค้า”

“หืม”

เมื่อเห็นท่าทางสนใจของลู่อึง ซื้อผาเคอยิ่งแสดงโมตรี้ของ ความเป็นเจ้าบ้านที่ดี แนะนำถึงวิธีการต่างๆ ที่ร้านค้าบางแห่งในตำบลงหลัวใช้ในการดึงดูดลูกค้า ในที่สุดก็สามารถเปลี่ยนเรื่องได้อย่างราบรื่น อีกทั้งยังพูดคุยกันได้อย่างออกรสออกชาติ

“นั่น! ด้านหน้าเป็นบ้านของข้าแล้ว” ซื่อฟาเคอรีบนั่งตัวตรง
พลันชี้ไปทางด้านหน้า

ในที่สุดลู่อือก็ถอนใจได้อย่างโล่งอก ไม่รู้ด้วยเหตุใด...ถึงได้รู้สึก
โล่งใจถึงเพียงนี้

2

เมื่อส่งชื่อฝาเคอจนถึงหน้าประตูบ้าน ลู่ฉือคิดอยากช่วยประคองนางลงจากหลังลา ขณะกำลังจะยื่นมือออกไป ทันใดนั้นประตูกลับถูกเปิดออก สตรีท่าทางสง่างามคนหนึ่งเดินออกมา

“ท่านแม่” ชื่อฝาเคอกล่าวเสียงอ่อน น้าเสียงอันสดใสเมื่อครู่ กลับกดต่ำลง

สตรีผู้นี้เป็นมารดาของชื่อฝาเคอ เกาชื่อ¹ นางมองบุตรสาวของตนที่นั่งอยู่บนหลังลาและชายแปลกหน้าที่ยืนอยู่ด้านข้าง ก่อนเอ่ยถามด้วยความสงสัย “อาเคอ นี่มันเรื่องอะไร”

“นี่คือคุณชายลู่เจ้าค่ะ เพราะข้าไม่ระวังจึงทำพลาด โชคดีที่ได้คุณชายลู่มาส่ง” ชื่อฝาเคออธิบายเรื่องราวเพียงสั้น ๆ ด้วยความกลัว

“เช่นนั้นหรือ ต้องขอบคุณท่านมาก คุณชายลู่” เกาชื่อพยักหน้า จากนั้นจึงยิ้มขอบคุณลู่ฉือ

¹ แปลว่า แซ่ มักใช้ตามหลังแซ่เดิมของสตรีที่ออกเรือนแล้ว

“เรื่องเล็กน้อย สุธยีนซื้อยาได้เกรงใจ” ลู่ฉือโคงคำนับ ในใจคิดว่าสุทธยีนซื้อผู้นี้ช่างเต็มไปด้วยความอ่อนโยน อีกทั้งยังส่งฝ่าเผยหากดูจากลักษณะนิสัยของแม่นางซื้อรวมถึงคำพูดคำจาของนาง เป็นไปได้ว่าอาจจะคล้ายบิดากรรมัง

เมื่อคิดถึงตรงนี้ สุธยีนซื้อผู้ ‘อ่อนโยนสง่างาม’ เหลือบมองซื้อฝาคูซึ่งอยู่บนหลังลา จากนั้นจึงส่งเสียงเรียกใครบางคนที่อยู่ในบ้าน “เซียนเซียน ออกมา!”

เสียงที่ดังขึ้นทำเอาใบหูของลู่ฉือซาไปชั่วขณะ จิตใจเต็มไปด้วยความสับสน

เสียงเรียกเมื่อครู่...แทบไม่เหลือเค้าความอ่อนโยนและความสง่างามของสุทธยีนซื้อ...

ลู่ฉือสายหน้า มองไปทางซื้อฝาคูซึ่งอยู่บนหลังลาโดยไม่รู้ตัว “เจ้ายังมีพี่สาวอีกหรือ”

ซื้อฝาคูสายหน้าเช่นกัน “ไม่มี ข้ามีเพียงพี่ชายสามคนเท่านั้น” เช่นนั้น ‘เซียนเซียน’ คือ...ฉับพลันลู่ฉือรู้สึกว่ตนเต็มไปด้วยความคิดวุ่นวายมากมาย

ขณะที่ในศีรษะเต็มไปด้วยความสงสัย บุรุษรูปร่างบึกบึนสูงใหญ่กลับเดินออกมา สูงมากกว่าแปดฉือ² นอกจากนี้ ร่างกายยังเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ในสายตาของลู่ฉือ...คิดว่ารูปร่างเช่นนี้ต้องเข้าตาบิดาของเขาเป็นแน่

แม้ชายร่างกายแข็งแรงกำยำผู้นี้จะอยู่ในชุดลาลอง ทว่าที่เอวกลับมีป้ายแขวนเอว น่าจะเป็นหัวหน้ามือปราบ

² คือ หน่วยวัดความยาวของจีน 1 ฉือเท่ากับประมาณ 33.33 เซนติเมตร

“ท่านแม่ เกิดเรื่องไฉน” ชายร่างกายแข็งแรงกำยำผู้นั้นมอง
ชื่อฝาเคอซึ่งอยู่บนหลังลา ก่อนจะมองลู่อีซึ่งยืนอยู่ด้านข้างด้วยสายตา
สงสัย “อาเคอ...นี่ใครกัน”

ชื่อฝาเคอยิ้มเจื่อน พยางค์เรียก “พี่ใหญ่”

“น้องสาวของเจ้าเท้าเพลง คุณชายผู้นี้จึงพานางมาส่ง เอาละ
อย่ามัวมึนง รีบไปช่วยน้องสาวเจ้าลงมา” เกาชื่อสั่งทันที

พี่ใหญ่ตระกูลชื่อรีบก้าวไปด้านหน้า อุ้มชื่อฝาเคอลงมาอย่าง
ระมัดระวัง

พี่ใหญ่ตระกูลชื่อรูปร่างสูงใหญ่อีกทั้งแข็งแรงกำยำจึงอุ้มน้องสาว
ซึ่งตัวเล็กบอบบางได้อย่างง่ายดาย...ลู่อีมองเขาค่อยๆ คว่ำตัวนางไว้
ในมือด้วยท่าที่ระมัดระวัง ดูเช่นไรก็ไม่เหมือนพี่ชายที่เคยกลั่นแกล้ง
น้องสาว คล้ายกับว่า...เขากำลังเข้าใจอันใดผิดอีกครั้ง

“ขอบคุณคุณชายท่านนี้มาก” หลังจากวงน้องสาวลงด้วยความ
ระมัดระวัง พี่ใหญ่ตระกูลชื่อจึงขอบคุณอย่างสุภาพและยังกล่าวอีกว่า
“ฟ้าเริ่มมืดแล้ว ขอเชิญท่านเข้ามากินข้าวด้วยกันก่อนดีหรือไม่”

“ไม่รบกวนแล้ว ข้ายังมีเรื่องที่ต้องสะสาง คงต้องขอตัวลา...”
สายตาของลู่อีจ้องอยู่ที่ประตู มองซ้ายมองขวา ในที่สุดก็ทนเก็บ
ความเคลือบแคลงสงสัยเอาไว้ไม่ได้ “ขอถามได้หรือไม่ เขียนเขียน
คือ...”

พี่ใหญ่ตระกูลชื่อยิ้มกว้าง “ข้ารู้ว่าคงฟังดูน่าขบขัน แต่คือข้าเอง”
...ชายผู้มีร่างกายแข็งแรงกำยำเช่นนี้ กลับชื่อเขียนเขียน?

ไม่น่าเป็นไปได้!

ลู่อีรู้สึกว่ตนเองขายหน้าแล้ว จึงยกมือขึ้นค้ำหน้า กล่าวลา
เพียงสั้นๆ จากนั้นรีบร้อนหันหลังจากไปทันที มองจากด้านหลังคล้าย

กำลังหนีอะไรบางอย่าง

“ขอบคุณท่านมาก คุณชายลู่! จงจำไว้หากอยากแต่งงานเมื่อใดให้มาหาข้า” หลังจากเขาหันหลังจากไป ซื่อฝาค่อยคงโบกมือลาเขาอย่างมีไมตรี

ลู่ฉือยิ่งเดินยิ่งเร็วขึ้น

เถาซือมองชายผู้นั้นที่กำลังก้าวเท้าออกไปอย่างรวดเร็ว...โดยจงลาคิดว่าตัวหนึ่งไว้ ความเร็วเช่นนั้นแม้แต่เจ้าลาคิดว่าตัวน้อยยังเดินตามไม่ทัน อดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามออกมา “อาเคอ...คุณชายลู่ผู้นั้นคงไม่ฉลาดเท่าใดใช่หรือไม่”

“ท่านแม่ พุดเหลวไหลเช่นนั้นได้อย่างไร คุณชายลู่เป็นถึงชีวจิเหลียนนะเจ้าคะ” ซื่อฝาคือกกล่าวอย่างไม่พอใจ

“ชีวจิเหลวหรือ” เถาซือมีท่าทีแปลกใจ พลันกล่าวอย่างไม่เห็นด้วย “เช่นนั้นคงร่ำเรียนมากเสียจนโง่เขลาไปแล้ว เหตุใดจึงไม่ยอมขี่กลับเดินจงลายุ้อย่างนั้น”

ซื่อฝาค่อยทำได้เพียงกะพริบตาปริบๆ พุดไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง

อืม...อย่างไรเสียคงไม่สามารถโต้แย้งได้จริงๆ

“อาเคอ เหตุใดเท้าของเจ้าจึงบาดเจ็บเช่นนี้” ซื่อเชียนเชียนถามซื่อฝาค่อยด้วยความเป็นห่วง

“เอ่อ...ข้าไม่ระวังเท้าจึงแพลง...” ทว่าภายใต้สายตาอันเฉียบแหลมของมารดา ทำให้ซื่อฝาค่อยพุดจาตะกุกตะกัก

“วันนี้มีงานมงคลของบุตรชายตระกูลฉู่ เจ้าไปก่อเรื่องมาอีกแล้วใช่หรือไม่” มารดาเย้ยหยันว่าบุตรสาวเป็นเช่นไร เถาซือกล่าวพลางจ้องนาง

ซื่อฝาค่อยได้แต่ก้มหน้า

หูของลู่อือแตกต่างจากคนทั่วไป แม้จะพยายามเร่งฝีเท้า แต่ด้วยเขายังไปได้ไม่ไกลนัก จึงยังพอได้ยินสิ่งที่ซือผาเคอและเถาซือพูดคุยกัน...มุ่มปากของเขากระตุก ก่อนจะขึ้นนั่งบนหลังลา เลี้ยวผ่านหัวมุ่มถนนออกไป ลู่อือรู้สึกราวกับว่าตนเพิ่งผ่านพ้นจากมรสุมลูกใหญ่...

แม้จิตใจจะกำลังสับสน แต่ยังได้ยินพีใหญ่ตระกูลซือตะคอกเสียงดังลั่น

“เจ้าสารเลวฉู่อี้จื่อ! หากข้าเจอมันอีก ข้าจะจัดการมัน!”

ลู่อือเกือบตกลงจากหลังลา เมื่อนึกถึงคำพูดของนาง “หากกลับไปหาจันพี่ชายทั้งสามรู้เรื่องเข้า...จะต้องแย่มากแน่” ท่าทางเขาจะเข้าใจเรื่องนี้ผิดเช่นกัน!...หากพี่ชายทั้งสามของนางรู้เรื่อง คนที่แย่ไม่ใช่นาง เจ้าบ่าวผู้นั้นต่างหากที่น่าสงสาร!

ทว่า...นางมีพี่ชายถึงสามคน!

เจ้าบ่าวผู้น่าสงสารคนนั้นคงต้องลำบากเป็นแน่

ซือผาเคอเห็นพีใหญ่โมโหเช่นนั้น เมื่อใคร่ครวญถึงรูปร่างของพีใหญ่...ลู่อือจื่อไม่ได้มีรูปร่างสูงใหญ่ จะรับมือกับร่างกายอันแข็งแรงกำยำของพีใหญ่ได้อย่างไร ในที่สุดจิตใต้สำนึกอันน้อยนิดจึงตึกเตือนให้นางทำสิ่งที่ถูกต้องเอาไว้ได้อย่างยากเย็น นางเพียงยกไหล่ กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา “ไม่ได้ร้ายแรงถึงขั้นนั้นเสียหน่อย ข้าก็แค่โกรธ เพราะเขาสัญญาว่าจะให้ข้าเป็นแม่สื่อให้ แต่สุดท้ายกลับผิดสัญญา ไม่มาหาข้าแต่กลับไปหาแม่สื่อคนอื่น”

“เช่นนั้นก็ดี เข้าบ้านเถอะ” เถาซือหันกลับเดินเข้าประตูไป

เมื่อเข้ามาในบ้าน พีใหญ่ตระกูลซือวางน้องสาวไว้หนึ่งลงบนเก้าอี้

อย่างระมัดระวัง ด้านเถาซื้อไปหยิบสุราสมุนไพรแก้ฟกช้ำ จากนั้นจึงตั้งขายกระโปรงของบุตรสาวขึ้นเพื่อดูอาการ ข้อเท้าที่ควรเรียวบาง ขาวละเอียดกลับบวมขึ้นคล้ายหมันโถว อีกทั้งยังแดงช้ำ สีหน้าเถาซื้อจึงไม่ดีเท่าใด

“เท้าของเจ้าแพงเองจริงหรือ” เถาซื้อใช้สายตาอันแหลมคมหันมาทางบุตรสาว

ซือฝาคือสายตาล่องแล่งไปมา “ใช่เจ้าค่ะ”

เถาซื้อพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ ไม่ได้พูดสิ่งใด นำสุราสมุนไพรแก้ฟกช้ำเทลงบนฝ่ามือ จากนั้นจึงทาลงไปอย่างแรง ซือฝาคือได้แต่อ้าปากค้าง ใบหน้าเหยเกิดด้วยความเจ็บปวด แต่ทำได้เพียงกัดฟันไม่กล้าส่งเสียงออกมา

ช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศเย็นสบาย ทว่าซือฝาคือกลับมีเหงื่อผุดบนหน้าผากด้วยความเจ็บปวด

ท่าทางของพี่ใหญ่ตระกูลซือซึ่งอยู่ด้านข้างเต็มไปด้วยความเป็นห่วง “อาเคอคนเก่ง เจ็บก็ร้องออกมาเถอะ อย่าได้ทนเก็บไว้”

ซือฝาคือเบะปาก เหลือบมองมาทางเถาซื้อ

“เจ็บนั้นหรือ” คล้ายเพิ่งสังเกตเห็นสายตาของนาง เถาซื้อจึงเอ่ยถาม

“เจ็บ...” ซือฝาคือทำท่าฮึดฮัด ทว่าน้ำเสียงกลับออดอ้อน เจกเช่นลูกแมวตัวน้อย ทำเอาใครได้ยินเป็นต้องรู้สึกจิกจี้หัวใจ ในฐานะบุตรสาวคนโปรดของตระกูล ซือฝาคือเชี่ยวชาญเรื่องการออดอ้อนเช่นนี้เป็นที่สุด

หากเวลานี้เป็นบิดาหรือพี่ชายทั้งสามของนางย่อมแพ้วราบคาบเป็นแน่ ทว่าขณะนั้นนางกำลังเผชิญหน้ากับเถาซื้อผู้เด็ดเดี่ยวที่สุดในบ้าน

เถาชื่อปราชตามองนาง กล่าวโดยไร้ซึ่งรอยยิ้ม “เจ็บก็ดี วันหลังจะได้รู้จักจดจำ”

เมื่อเห็นสายตาของผู้เป็นมารดา ซื่อผาเคอทำได้เพียงก้มหน้าลงเงียบ ๆ

“ท่านแม่ น้องสาวเจ็บถึงขั้นนี้แล้ว ท่านแม่อย่าได้พูดจาประชดประชันนางอีกเลย” พี่ใหญ่ตระกูลซื่ออดไม่ได้ที่จะแสดงท่าที่เป็นห่วง

เถาชื่อปราชตามองบุตรชายผู้โง่เขลา ก่อนจะหันไปกล่าววาทากับบุตรสาวอย่างหนักแน่น “จากนี้ไปอย่าได้ไปหาฉู่จื่ออีก”

“เอ๋” ซื่อผาเคอชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นจึงพูดขึ้นทันที “เพราะเหตุใดเจ้าคะ” แม่นางจะโกรธฉู่จื่อมากที่กลับคำพูด แต่ก็ไม่ร้ายแรงถึงขั้นต้องตัดขาดกัน

“เพื่อหลีกเลี่ยงความคลางแคลงใจ เขาเพิ่งจะแต่งงาน หากเจ้าและเขายังไปมาหาสู่กันอาจทำให้ภรรยาของเขาไม่พอใจได้” เถาชื่อโบหน้าเรียบเฉย กล่าวอย่างตรงไปตรงมา

คำพูดนี้คล้ายกับเป็นการตีแสกหน้า ซื่อผาเคอรู้สึกเหมือนถูกตีตรงศีรษะมีนงจนเห็นดาว

“เออละ ขอให้จบเรื่องนี้เสีย จำคำแม่ไว้ หากเกิดเรื่องขึ้นอีกแม่จะบอกพ่อเจ้า” เถาชื่อยืนคำขาด

ซื่อผาเคอรีบรับคำ พยักหน้าโดยทันที “ได้ที่ได้ได้ ข้าเข้าใจแล้ว ข้ายอมต้องเชื่อฟังท่านแม่” นางกล่าวพลางจับแขนเสื้อของมารดาอย่างระมัดระวัง ก่อนกล่าวเสียงอ่อน “ท่านแม่... ครั้งนี้อย่าเพิ่งบอกท่านพ่อเลยนะเจ้าคะ”

...หากบิดาของนางรู้เรื่องเข้า ฉู่จื่อจะยังมีชีวิตอยู่อีกหรือ!

3

การมีบิดาที่รักตนเองตั้งดวงใจทำให้กตัญญูมากเช่นกัน

แม้บนโลกใบนี้ผู้คนมักให้ความสำคัญกับบุรุษมากกว่าสตรี แต่ทุกอย่างย่อมมีข้อยกเว้น ยังมีครอบครัวที่รักและให้ความสำคัญกับบุตรสาวอย่างยิ่งเช่นกัน บิดาของซือฝาคเคอ ซือจ่างหวยเป็นหนึ่งในนั้น ซือจ่างหวยตั้งตารอให้บุตรสาวแสนน่ารักกำเนิดออกมาตั้งแต่เถาซื่อตั้งท้องบุตรคนแรก ช่วงเวลานั้นเหล่าเพื่อนบ้านสามนางหกแม่¹ ต่างพูดกันว่าท้องของเถาซื่อกลมโต อย่างไรก็ต้องได้บุตรสาว แม้ทุกคน

¹ เป็นหนึ่งในสำนวนจีนโบราณ ที่อธิบายถึงอาชีพของสตรีในวงการยุทธภพ

สามนาง หมายถึง 1. แม่ชีซึ่งบวชในพระพุทธศาสนานิกายมหายาน 2. นักพรตหญิงในลัทธิเต๋า 3. นักพยากรณ์ดวงชะตา รวมทั้งเหล่าหมอผี คนทรงเจ้าที่สามารถติดต่อกับดวงวิญญาณ ภูตผี หรือเทพ

หกแม่ หมายถึง 1. หญิงอาชีพค้ำมนุษย์ จัดหามนุษย์ ไม่ว่าหญิงหรือชาย มาฝึกอบรมให้เหมาะแก่ลูกคำที่ต้องการแรงงานทาส หรือใช้เป็นเมียน้อย 2. อาชีพแม่สื่อ 3. หญิงบริการแต่งผมแต่งหน้า หรือบริการกันหน้าด้วยเส้นไหม 4. อาชีพเจ้าสำนักคณิกา หรือแม่เล้าเจ้าของชองนางโลม 5. อาชีพขายยาปรุงสำเร็จรูป รวมทั้งการรักษาด้วยเวทมนตร์คาถา 6. อาชีพหมอด้าย

จะพูดไปเพราะความสงสาร ทว่าซือจ่างหวยกลับยังคงตั้งตารอ อีกทั้งยังตั้งชื่อให้บุตรสาวล่วงหน้าอย่างจริงจังว่าซือเชียนเชียน โดยใช้คำว่าเชียนซึ่งแปลว่าความอ่อนโยนและงดงาม

ผลสุดท้าย กลับได้บุตรชาย

ซือจ่างหวยไม่พอใจจึงขอให้เถาซือให้กำเนิดบุตรสาวแก่ตนอีกครั้ง เถาซือมองบุตรชายคนโตของตน ซือเชียนเชียน ด้วยความรู้สึกกลับสน ซือนี่สำหรับบุตรชายคนโตอย่างไรก็ไม่เหมาะสม แต่ครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไรนางก็จะไม่ยอมให้ซือจ่างหวยผู้ซึ่งคิดไม่รอบคอบตั้งชื่อไว้ก่อนอีกแล้ว

แน่นอน เป็นอย่างเถาซือได้คาดการณ์ไว้

การตั้งท้องครั้งที่สอง นางให้กำเนิดบุตรชายอีกครั้ง ครั้นนี้เถาซือตัดสินใจตั้งชื่อว่าซือจ้งซาน

ซือจ่างหวยมองบุตรชายทั้งสองด้วยความอดอันตันใจ

จากนั้น ยังมีบุตรชายตามมาอีกหนึ่งคน นามว่าซือจ้งไห่

ซือจ่างหวยมองบุตรชายทั้งสามด้วยความสิ้นหวัง หากเห็นผู้ใดอุ้มบุตรสาวตัวน้อยวัยน่ารักบนท้องถนน ตากลมโตคู่นั้นจะเขี้ยวปัดทำเอาเพื่อนบ้านที่มีบุตรสาวในละแวกนั้นต่างพากันหลบหน้าเขา ในขณะที่ซือจ่างหวยกำลังจะปล่อยวางกับเรื่องนี้ เถาซือก็ตั้งท้องอีกครั้ง

เถาซือมีอาชีพเป็นแม่สื่อ ช่วงเวลานั้นนางเพิ่งจะได้รับแต่งตั้งให้เป็นแม่สื่อหลวง อีกทั้งยังตั้งครมร์ เรื่องน่ายินดีเกิดขึ้นพร้อมกันเช่นนี้ นางจึงตั้งชื่อเด็กในท้องว่าฝาคะ

หลังจากได้บุตรชายติดต่อกันถึงสามคน ในที่สุดซือจ่างหวยก็สมปรารถนาได้บุตรสาวตัวน้อยสมใจ แน่หนอนว่าเธอต้องประสบประหมบุตรสาวผู้นี้อย่างมาก มากเสียจนกลายเป็นหาสรบใช้ของบุตรสาว

ไปโดยปริยาย

ไม่รู้ว่าจะเกี่ยวข้องกับชื่อของนางหรือไม่ ชื่อฝาเคอหลงไหลในอาชีวะแม่สื่อมาก ความฝันอันยิ่งใหญ่ของนางคือการได้เป็นแม่สื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในตำบลหงหลั่ว กลายเป็นแม่สื่อหลวงเหมือนท่านยายและมารดาของนาง

อันที่จริง ทั้งยายและมารดาของชื่อฝาเคอต่างก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นแม่สื่อหลวง นอกจากนี้นางยังนับว่าเกิดในตระกูลที่สตรีนั่นเป็นแม่สื่อสืบทอดกันมา...

เมื่อเห็นบุตรสาวอาการดีขึ้น เธอซื้อได้แต่ทอดถอนใจ ก่อนกล่าวด้วยท่าทีเคร่งขรึม “จำคำแม่ไว้ อย่าให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอีก”

“เจ้าคะ” ชื่อฝาเคอรีบตอบรับอย่างเชื่อฟัง

แม้จะรู้สึกใจหายอยู่บ้าง สหายที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เยาว์วัย... จากนี้ไป จะไม่ได้พบหน้ากันอีก

ใช่ อย่างไรก็ตามก็ไม่ควรพบหน้ากันอีก

ความเสียใจของชื่อฝาเคอกินเวลาเพียงครึ่งชั่วยาม² ไม่นานความเสียใจนั้นก็หายไป แท้ที่เพลงยังไม่ทันหายดี นางก็ตรงเข้าไปในครัวเพื่อช่วยมารดาเตรียมอาหารเย็น แต่กลับถูกเธอซื้อไล่ออกมา นางจึงทำได้เพียงนำใบผักมาหยอกล้อไก่ตัวหนึ่งซึ่งอยู่ในกรงตรงลานบ้านอย่างหอยหงา

ไก่ตัวนั้นมีลักษณะน่าเกลียด ขนของมันทั้งบางทั้งสั้น แต่เล็บของมันกลับใหญ่และแหลม ทั้งยังมีเดือยเหล็กติดอยู่ ขณะยืนอยู่บนพื้นหญ้า หัวเล็ก ๆ ของมันผงกขึ้นลง จ้องมองใบผักที่ห้อยต่อ่งแต่ง

² เท่ากับ 1 ชั่วโมง

อยู่ตรงนั้นด้วยดวงตาเล็กกลมฉายแววดูร้าย

แม้มันจะรูปร่างอัปลักษณ์ ทว่ามันกลับเป็นดังแก้วตาดวงใจของ บิดา อืม...สถานะภายในบ้านอาจเป็นรองแค่เพียงมารดาและนางเท่านั้น มันไม่ใช่ไถ่หนี้มาไร้อ้อ บิดาตั้งชื่อให้มันว่าโก่ว³เซ่ง โก่วเซ่งเป็นไถ่ชน จนถึงตอนนี้มันยังไม่เคยแพ้มาก่อน อาจกล่าวได้ว่าเป็นไถ่ชนไร้พ่าย แห่งตำบลหงหลัว

สำหรับคำถามว่าเหตุใดไถ่ตัวนี้ถึงชื่อโก่วเซ่ง ชื่อฝาเคอก็อยากรู้ เช่นกันว่าบิดาคิดอย่างไร

“โก่วเซ่ง เจ้าคิดว่าเมื่อคนเราโตขึ้นจะเปลี่ยนไปจากครั้งยังเด็ก หรือไม่...” ชื่อฝาเคอบ่นพึมพำเสียงเบา

โก่วเซ่งยังคงจ้องเขม็งไปที่ใบผักในมือนาง ไม่แม้แต่จะขยับเขยื้อน “อาจจะใช่ ชายหญิงเติบโตด้วยความแตกต่าง ท่านแม่พูดถูก ไม่ควรพบหน้ากันอีก” ชื่อฝาเคอขยับใบผักกาดขาวในมือไปมา โก่วเซ่ง จ้องหน้าของมันเป็นไปมาเช่นกัน

“เจ้าก็คิดเช่นนั้นเหมือนกันสินะ”

ชื่อฝาเคอพยักหน้า กล่าวด้วยท่าทางจริงจัง

“อาเคอ เหตุใดจึงได้เล่นกับโก่วเซ่งเช่นนั้น ระวังมันจะจิกเจ้า เอา” ทันใดนั้น เสียงแถมหยอกล้อก็ดังขึ้นจากหน้าประตู

“มันกล้ำหรือ หากมันกล้ำจิกอาเคอหน่อยของตระกูลเรา ก็แค่ จับมันตุนทำน้ำแกงซะ!” เสียงดังลั่นมาจากด้านหลัง

ชื่อฝาเคอก้มหน้าลงอย่างมีพิธี ก่อนจะหันกลับไปส่งเสียงหวาน “ท่านพ่อ พี่รอง กลับมากันแล้วหรือ”

³ แปลว่า สุนัข โก่วเซ่ง แปลว่า ชนสุนัข

ซือฝาค่อมี่พี่ชายทั้งหมดสามคน พี่ใหญ่ซือเซียนเซียนเป็นหัวหน้าชุดมือปราบ พี่รองซือจ้งซานทำงานที่โรงรับจำนำของตระกูล พี่สามซือจ้งให้เอกร่อนเร่พเนจรเพื่อเรียนรู้โลกกว้าง

ไม่กี่วันที่ผ่านมามีบิดาและพี่รองยุ่งอยู่กับการตรวจสอบสินค้าภายในร้าน เพิ่งจะได้กลับบ้านหลังจากทำทุกอย่างเสร็จสิ้น

“ท่านพ่อช่างลำเอียงยิ่งนัก เมื่อก่อนข้าถอนขนเจ้าโก่วเซิงไปเพียงไม่กี่เส้น ยังไล่ตีไล่ดำเข้าไปสามบ้านเจ็ดบ้าน แต่ครั้งนี้กลับจะยอมเอามันมาตุนน้ำแกง” ซือจ้งซานมองค้อนไปทางน้องสาวตัวน้อยพลางกล่าวประชดประชัน

โก่วเซิงตัวสั้นเทิ้มอยู่บนลานหญ้า เก็บหัวของมันไว้ใต้ปีก แสร้งทำเป็นไม่ขยับ

“อาเคอ มานี่ลี พ่อมีของดีมาฝากเจ้า” ซือจ้งหวายไม่สนใจบุตรชายไม่ได้เรื่องผู้นี้ หยิบกำไลในมือออกมาด้วยรอยยิ้ม “วันนี้ที่ร้านได้รับสิ่งนี้มา พ่อเห็นว่ามันงดงามจึงนึกถึงอาเคอน้อยของเรา”

มันคือกำไลหยกเนื้อดี เนื้อแวววาวโปร่งแสง งามจนไม่สามารถละลายตาได้ โดยปกติซือจ้งหวายมักนำของเล็กๆ น้อยๆ จากโรงรับจำนำมาให้บุตรสาวเป็นครั้งคราว แต่เป็นครั้งแรกที่เขานำกำไลหยกอันงดงาม อีกทั้งมีค่าเช่นนี้กลับมา

“คงจะแพงมาก...” ซือฝาคေอูบลูบไล้กำไลหยกในมือ ไม่รู้ว่าเพราะอุณหภูมิของมือบิดา หรือเพราะความอุ่นของตัวกำไล เมื่อสัมผัสถึงความอุ่นสบายนั้น นางจึงอดอุทานออกมาไม่ได้

“เจ้าไม่ต้องกังวลถึงราคา” ซือจ้งหวายโบกมือโบกมืออย่างภาคภูมิใจ “อย่างไรของดีเช่นนี้ก็ต้องตกเป็นของบุตรสาวพ่อ พ่อเจ้าเคยทำการค้าขาดทุนตั้งแต่เมื่อใด อย่าได้ดูถูกกันเชียว”

เช่นนั้น...คงมีใครสักคนตกหลุมพรางของบิดาเข้าจนได้

ชื่อฝาเคอส่งเสียงในลำคอเบาๆ ภายใต้การจ้องมองอย่างคาดหวังของบิดา นางลองใส่กำไลหยกบนข้อมือ...มันไม่เล็กไม่ใหญ่ เข้ากับข้อมือเรียวยาวได้อย่างพอดี

“ดูสิ กำไลวงนี้ช่างเหมาะกับอาเคอของเรายิ่งนัก” ชื่อจางหวยกล่าวอย่างภูมิใจ

ชื่อฝาเคอลองใส่มันเพียงเพราะบิดาของนางต้องการเท่านั้น หลังจากใส่แล้วจึงยื่นมือเพื่อถอดมันออก

“ทำไม เจ้าไม่ชอบหรือ” ชื่อจางหวยเห็นเช่นนั้นจึงเอ่ยถาม

ชื่อฝาเคอส่ายหน้า “กำไลนี้มีค่ามากเกินไป หากใส่ไว้คงเสี่ยงไม่ได้ที่จะกระแทกกระแตก อีกอย่าง เมื่อเจ้าของกำไลมาไถ่ถอนคืน คงยากที่โรงรับจำนำของเราจะรับผิดชอบไหว”

แม้จะเป็นโรงรับจำนำของตระกูล แต่ของล้ำค่าเช่นนี้ก็ไม่ควรนำออกมาตามอำเภอใจ

“เจ้าไม่จำเป็นต้องกังวล กำไลวงนี้เป็นของชายชาติ ไม่เกี่ยวข้องกับฉันได้กับเจ้าของเดิมอีกแล้ว” ชื่อจางหวยโบกไม้โบกมือ พลางกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ “อย่างไรกำไลก็ต้องให้คนสวมใส่ เจ้าใส่มันให้สบายใจเถอะ”

“เป็นของชายชาติอย่างนั้นหรือ” ชื่อฝาเคอค่อนข้างแปลกใจ

อันที่จริงโรงรับจำนำมี ‘สิ่งของชายชาติ’ ค่อนข้างน้อย โดยปกติ สิ่งของที่จำนำในโรงรับจำนำจะกำหนดระยะเวลาการจ่ายเงินไว้อย่างชัดเจน โดยต้องจ่ายดอกเบี้ยรายเดือนที่ค่อนข้างสูง เมื่อครบกำหนด หากไม่สามารถไถ่ถอนได้จึงจะกลายเป็น ‘ของหลุดจำนำ’ คือสิ่งของเหล่านั้นตกเป็นของโรงรับจำนำ นี่เป็นวิธีโดยทั่วไปในการแสวงหาผลกำไรของโรงรับจำนำ...แต่หากเป็นสิ่งของชายชาติโดยทันทีเช่นนี้

เจ้าของเดิมอาจจะกำลังเดือดร้อนมากกระมัง

เป็นไปได้ว่าบางทีคนผู้นี้อาจไม่เคยติดต่อกับโรงรับจำนำจึง
ตกหลุมพราง

“จะว่าเป็นโชคดียิ่งก็ได้ วันนี้หลังจากทำตัวจำนำใบสุดท้าย
ขณะที่ข้าและท่านพ่อกำลังปิดร้านเพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน มีบัณฑิต
ทำทางซื้อบื้อคนหนึ่งมาที่นี่เพราะร้อนเงิน จึงนำเอากำไลวงนี้มาจำนำ”
ซือจ้งซานยิ้มอย่างมีเลศนัย “กำไลหยกชิ้นนี้สภาพดีเยี่ยม ข้าเห็น
เขาทำทางร้อนเงินจึงแนะนำให้เขาขายขาด เดิมทีคิดว่าต้องเสียแรง
เกลี้ยกล่อม ที่ไหนได้บัณฑิตซื้อบื้อผู้นั้นกลับตอบตกลงโดยเร็ว”

“บัณฑิตซื้อบื้อ? คงไม่ใช่คนถงหลัวไซหรือไม่”

“ใช่ เป็นคนต่างถิ่น”

ซือฟาเคอเริ่มไม่สบายใจ “ต้องการรีบใช้เงิน หรือจะเกิดเรื่อง
อะไรขึ้น”

“เป็นเรื่องมงคล” ซือจ้งซานขยับตาอย่างมีเลศนัย “วันนี้บุตรสาว
คนโตของตระกูลเฮ้อโยนลูกบอลแพรปักเพื่อเสี่ยงทายเลือกคู่ บัณฑิต
ทำทางซื้อบื้อผู้นั้นดันทะเล่ทะล่าเข้ามาพอดีกับทิศทางของลูกบอลแพรปัก
จึงเกิดเรื่องน่ายินดี...ด้วยเหตุนี้จึงต้องการเงินไปสู้ขอ แต่เขายังขาดเงิน
บางส่วนอยู่” ซือจ้งซานส่งเสียงเล่ากระซิบกระซาบ จากนั้นจึงกล่าวต่อไป
“จะว่าไปบัณฑิตซื้อบื้อผู้นั้นก็ได้ไ้โชเลอันใดนัก อยากรู้ลูกหมาป่า
ก็ต้องไม่กลัวหมาป่า ได้แต่งงานเป็นเขยตระกูลเฮ้อ จะต้องการอันใด
อีกเล่า”

ตระกูลเฮ้อเป็นตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดในตำบลถงหลัว กิจการร้าน
ขนมมงคลล้วนเปิดกิจการรุ่งเรืองอยู่ในเมืองหลวง ย่อมมีเงินไม่ขาดมือ
“ขอเถียนโยนลูกแพรปักเพื่อเสี่ยงทายเลือกคู่อย่างนั้นหรือ”

ซือฝาคือเธอถามด้วยใบหน้าที่ใจ

ตระกูลเธอมีเพียงบุตรสาวคนโตที่ถึงวัยออกเรือน เธอเชื่อเถียน
นึกถึงที่นางกำลังเดินทางกลับบ้าน เสียงโห่ร้องและเสียงกลอง
ที่ดังมาจากร้านขายขนมมงคลตระกูลเธอ...ที่แท้ก็เป็นเพราะเธอเชื่อเถียน
กำลังโยนลูกแพร์ปึกเพื่อเสี่ยงทายเลือกคู่!

บัณฑิตหนุ่มต่างถิ่น...ซือฝาคือเธอปล้นนึกถึงใครบางคน บัณฑิต
ชื่อป้อจากคำบอกเล่าจากปากบิดาคงจะไม่ใช้ธนูหรือหอกนะ!

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น เธอชื่อกลับเคาะตะหลิวไม้ ตะโกนเสียงดัง
มาจากด้านใน “มัวทำอะไรกันอยู่ในลานบ้าน กินข้าวกันได้แล้ว!”

ฟังจากน้ำเสียง ท่าทางไม่ค่อยดีเท่าใด

ทำเอาทุกคนพากันสะดุ้งโหยง

“อาเคอ แม่ของเจ้าอารมณ์เสียมาจากไหน” ซือจางหวยดึงตัว
ซือฝาคือเธอเข้ามาถาม

ด้วยรู้ว่าเหตุใดมารดาถึงได้อารมณ์เสีย ซือฝาคือเธอผู้เป็นต้นเหตุ
จึงอ้าอึ้งเล็กน้อยด้วยความรู้สึกผิด “ทุกคนไปกินข้าวกันก่อนเถิด
พี่ใหญ่ฝ่าฝืนอยู่ที่ลานหลังบ้าน ข้าจะไปตามเขาเอง” พูดจบก็หันหลัง
จะรีบเดินไป

เพียงนางขยับตัวก็ถูกทั้งสองคนสังเกตเห็นเข้า

“อาเคอ ขาของเจ้าเป็นอะไร!” รอยยิ้มของซือจางหวยหายไปจาก
ใบหน้า

“เอ่อ...ไม่ระวังจึงขาแพลงเจ้าค่ะ” ซือฝาคือเธอรีบโผล่ออกไปทันที
อาจเป็นเพราะนางตอบเร็วเกินไป อีกทั้งสีหน้าท่าทางยังดูน่าสงสัย
ดวงตาของซือจางหวยและซือจางซานจึงจ้องมาที่นาง

ซือฝาคือเธอทำได้เพียงคร่ำครวญอยู่ภายในใจ

“ก็แค่ทำเพลง เฝิงจะหายไป ยังมีอะไรให้ต้องถามมากมาย กัน หรือคิดว่าข้าดูเล่างไม่ดี” เถาซื่อเดินถือตะหลิวไม้ตรงเข้ามา ด้วยสีหน้าบึ้งตึง

ซือจางหวยรีบยิ้มทันที “จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ข้าก็แค่ถาม เพราะเป็นห่วงนางเท่านั้น” พุดจบจึงหันไปทางซือจางซาน “ยังจะยืนอยู่ที่นี้อีก ไม่เห็นหรือว่าขาของน้องสาวเจ้าเจ็บ ไปเรียกพี่ใหญ่ของเจ้า มากินข้าวเร็วเข้า”

ซือจางซานพยักหน้าตอบรับทันที จากนั้นจึงเดินไปหลังบ้านเพื่อ พุดคุยกับพี่ชาย

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างคลี่คลายลงแล้ว ซือฝาคะเออถอนหายใจ เอือกใหญ่ สบตาเถาซื่อพร้อมส่งยิ้มขอบคุณให้มารดา ทว่าเถาซื่อกลับ แสดงท่าทีไม่สนใจนาง ซือฝาคะจึงทำได้เพียงยิ้มเฉยๆ

เวลานี้เถาซื่อไม่ยากเห็นหน้าบุตรสาวที่สร้างแต่เรื่อง บุตรชาย ทั้งสามต่างก็เป็นคนเฉลียวฉลาด มีความละเอียดรอบคอบดั่งตะแกรง เหตุใดบุตรสาวถึงได้อ่อนโยนไร้เดียงสา ไม่คิดร้ายกับใคร แต่ก็ซื่อ จนเกินไป นางคิดว่าตนสามารถปิดบังจิ้งจอกน้อยอย่างซือจางซาน และยังสามารถปิดบังจิ้งจอกเผ่าอย่างซือจางหวยได้จนหรือ

นั่นเป็นเพียงการหลอกตนเอง ทนดูไม่ได้เลยจริงๆ